

παππούς μου.

Ο παππούς μου έφτασε στην Αυστραλία το 1956.

Είχε μαζί του μόνο μία βαλίτσα με λίγα ρούχα και κρατούσε πολύ λίγα χρήματα. Είναι το μεγαλύτερο παιδί στην οικογένεια. Άφησε την οικογένειά του να έρθει σε μια χώρα που δεν ήξερε και δεν ήξερε ούτε τη γλώσσα.

Δεν ήξερε πώς έμοιαζε η χώρα αυτή, και δεν ήξερε αν αυτά που είχε ακούσει για αυτή τη χώρα ήταν αληθινά. Ταξίδεψε με πλοίο ένα μήνα και έφτασε στο Αδελάιδη. Εξούσε σε ένα ξενοδοχείο μαζί με άλλους μετανάστες που δεν ήξερε αλλά βιγιά-βιγιά γίνανε φίλοι. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν στην Αυστραλία για μια καλύτερη ζωή. Ο παππούς μου δούλενε εκκληρά να βοηθήσει τους γονείς του και τα αδέρφια του, που ζούσαν στην Ελλάδα. Περιπλανήθηκε και τέλος έφτασε στο Σίδνεϊ.

Το 1959 η γιαγιά μου ήρθε στην Αυστραλία όπου συνάντησε τον παππού και τότε παντρεύτηκαν το 1960. Μαζί δούλεψαν πολύ εκκληρά. Ποτέ δεν σταμάτησαν να δουλεύουν και έκαναν οικονομία για να γτιαστούν καλύτερα. Ακόμα και που είχαν και δύο παιδιά αργότερα, συνέχισαν να δουλεύουν. Ο παππούς δούλενε το βράδυ και έτσι μπορούσε να είναι στο σπίτι την ημέρα να κοιτάζει τα παιδιά και οι δύο τους δούλεψαν εκκληρά. Η γιαγιά σταμάτησε να δουλεύει εδώ και 8 χρόνια, και ο παππούς σταμάτησε να δουλεύει τον Απρίλη του 2002. Δούλεψε για 46 χρόνια. Τώρα έχουν γτιαστεί οικονομικά μπορούν να ταξιδέψουν όπου θέλουν, βοηθούν τα παιδιά τους, που έχουν αγοράσει μεγάλη περιουσία (σπίτια και κομμάτια άλλα). Εγώ πάντα είχα πενήσαντο για τον παππού και τη γιαγιά.